

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 6.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 16 Mars 1909.

Expedition: Kammakaregatan 6.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonsspris 20 öre pr petitrad.

29 Årg.

Irma Tervani.

I vårt förra nummer egnade vi uppmärksamhet åt några manliga härkonserterande gäster; tillfälle har nu givits att i detta presentera porträtt, jämte biografiska uppgifter, af ett par kvinliga sådana, som i denna månad framträdte för vår konsertpublik, nämligen ett par nordiska sångerskor, den ena öster ifrån, kommande från sin födelsestad Helsingfors på genomresa till utlandet, den andra från vår västkust, från Göteborg. Skulle man på jämförelsens väg vilja karakterisera de båda artisternas röster, så kunde man förlikna den finska operasångerskans vid trastens, den svenska romansångerskans vid lärkans. Den förstnämnda äger nämligen en ovanligt klangfull mezzosopran af altnatur. Då hennes konsert redan inträffat, nämligen d. 12 mars, ha vi här satt henne främst af de båda sångerskorna; och skola

äfven sedan omnämna densamma tillika med programmet. Fru Morales' konsert kunna vi först i ett följande nummer relatera, emedan den inträffar samtidigt med att tidningen lägges i pressen.

Sålunda är denna första uppsats egnad åt den finska gästen.

Irma Tervani — konstnärnamnet som antagits af fröken Irma Ackté — är född i Helsingfors d. 4 juni 1887, elfva år yngre än hennes berömda syster Aino Ackté-Renvall. De båda systerarna kunna sägas redan från födelsen ha tillhört musikvärlden, ty i Helsingfors intogo föräldrarna ett framstående rum som musikodlare. Fadern, L. N. Ackté, hvilken afled för tio år sedan, var sångare, dirigent vid finska operan, kantor och föreståndare för en af honom bildad klockare- och organistskola, samt var äfven kompositör; modera, Emmy Ackté, född Strömer, från Uleåborg, röjde tidigt stora sånganlag, hvilka utbildades först i

Helsingfors sedan i Paris på konservatoriet (1869) och privat för Masset samt efter fransk-tyska krigets utbrott för fru Fredrika Stenhammar i Stockholm. Som operasångerska har hon uppträdte i Finland annars endast — i Göteborg, där hon 1878 uppträdde på Stora teatern tillsammans med Signe Hebbe och Fritz Arlberg i »Trubaduren» samt i scener ur »Lucie». Annars har hon blott verkat som konsertsångerska och lärarinna och efter sin mans död öfvertagit ledningen af den nämnda musikskolan. Vi ha påpekat dessa förhållanden beträffande föräldrarna och hemmet, för att visa i hvilken fördelaktig jordman de båda systerarna Acktés talanger uppspirat och utvecklats sig.

Irma Ackté började sångstudierna, såsom man väl kan förstå, för sin mor, hon var då 16 år, och uppträdde första gången offentligt den sista febr. 1904 på en sin egen konsert. Året därpå reste den unga sångerskan till Paris

Irma Tervani.

Clary Morales.

och blef intagen på konservatoriet, där hon studerade i två år för Duvernoy och Bouvet. Hon begaf sig sedan till Dresden för att sätta sig in i den tyska operarepertoaren och blef efter profsjungning för intendenten vid hofoperan, grefve Seebach förra året engagerad vid densamma för en tid af fem år. Hennes första debutroll var Delila, och sedermera har hon sjungit Carmen, Orfevs, altpartierna i »Rienzi», »Eugen Onegin» m. fl.

Fröken Tervanis framgång på operascenen varda säkert allt mer och mer betydande, ty redan nu är hon en framstående talang, begåfvad som hon är med en stark, klangfull och skön samt väl skolad och egaliserad stämma, samt tillika ett lifligt temperament, hvilket framträder bl. a. i en särdeles rörlig mimik, och en genom figur och skönhet högst fördelaktig apparition.

Fröken Tervanis första uppträdande här på sin konsert blef en särdeles stor succés. Det spontant högt stegrade bifallet gällde tydligen mera konstnärinnan än sympatierna för den finska sångerskan. Hennes röst eger betydande styrka och hennes piano och messa di voce betagande. Sin förmåga som dramatisk sångerska visade hon i arior ur »Simson och Delila» samt »Rienzi». Största numret på programmet därefter var Peter Heises sköna »Dyvekes Sange». Vidare utförde sångerskan Schumanns »Widmung», rätt vackra sånger af Max Schillings, »Aus den Nibelungen» och E. Hildach, »Lenz» samt till sist »Rosenlied» och »Säf, säf susa, af Sibelius och Merikantos behagliga sånger »Skogsdufvans toner» och »Miksi laulan». De ihållande inropningarne efter programmets slut medförde flera extranummer, däribland habaneran ur »Carmen».

Clary Morales.

På en musiksoaré, som gafs i Musik. akademien stora sal d. 10 april år 1900, uppträdde bland de medverkande en ung sångerska, som med sin högst sympatiska röst och sitt sant musikaliska föredrag väckte stort bifall. Det var fröken Clary Asplund, som då för första gången lät höra sig offentligt. Två år därefter gifte hon sig med musikdirektören, pianisten och tonsättaren Olallo Morales af en spansk, i Göteborg bosatt familj. Herr Morales hade förut genomgått Musikaliska akademien här i Stockholm,

Clary Asplund-Morales är född i Värmland d. 31 maj 1876, dotter till ingenjör Harald Asplund och hans maka född Lennmark, tillhörande den kända musikaliska Stockholmsläkten med detta namn. Då modern, som själf var en mycket begåfvad sångerska, märkte hennes rika musikaliska anlag, sökte man på bästa sätt utveckla dem

genom undervisning i pianospel och sedan i sång. Bland sina lärarekrafter räknar fru Morales fru Carolina Östberg, bassångaren Agnar Strandberg, d:r Gillis Bratt, Algot Lange m. fl. År 1901 studerade hon i Berlin för den utmärkte sångpedagogen, professor Julius Hey. Sommaren 1902 gifte hon sig, såsom ofvan nämnts, med direktör Morales, och det unga paret bosatte sig därefter i Göteborg. I Stockholm lät fru Morales sedan höra sig hösten 1902, då hon medverkade vid en af Emil Sjögren gifven konsert, och året därpå i slutet af oktober gaf hon här i Vetenskapsakademiens hörsal en »Lieder»-afton, som inbringade henne rikt bifall och lofordades af tidningarnes musikkritiker. Så yttrade sig om henne den ansedde musik-anmälaren i Aftonbladet, A. L. (Adolf Lindgren) efter denna konsert: »Fru Morales hör nu mera afgjort till våra främsta romanssångerskor liksom till våra bästa röster. Liksom fru M. ger intresse åt alla tidsriktningar, så har hon ock toner för de mest skilda själsstämmningar, från de tragiska till de skälska och lekande». Samma vinter afreste de båda makarne till Berlin för vidare studier, och sedermera till Lausanne, där fru Morales flera gånger uppträdde med största framgång, hvarom vi då i denna tidning nämnde. På hösten 1904 gaf fru Morales en »Lieder-afton» i Bechsteinsalen i Berlin. En romansafton i Stockholm med uteslutande svenskt program gaf hon i april 1906, äfven då i Vetenskapsakademien. Samma år medverkade hon vid Musikaliska akademien högtidsdag och å den svenska musikfesten på Kgl. teatern.

I Göteborg har fru Morales ofta uppträdt dels med egna konserter, dels å Filharmoniska sällskapets, där hon bl. a. utfört sopranpartierna i Bachs »Johannes-passion» samt Mendelssohns »Elias». Dessutom har hon ofta medverkat vid Göteborgs Orkesterförenings konserter och senast å en af dem sjungit Beethovens stora konsertaria »Ah perfido», hvarmed hon skördade rikt bifall. I Göteborg verkar fru Morales äfven som sånglärarinna.

André Chenier.

Opera i 4 akter. Text af Luigi Illica; musik af Umberto Giordano,

Då ofvannämnda opera redan i denna månad lär komma att få sin premiär härstädes, ha vi nu velat redogöra för dess textinnehåll, som behandlar ett intressant ämne från den franska revolutionen under Robespierres skräckvälde. Musiken, i melodisk stil, är af en bland de nu varande mest ansedda italienska komponisterna, Umberto Gior-

dano, född 1867. »Andrea Chenier», från 1896, anses vara hans bästa verk. Efter denna opera har han komponerat »Fedora» (1899) och »Siberia», (1903). En ny opera af honom, »Festen vid Nilen» omnämnes såsom färdig att uppföras på Opéra comique i Paris. Efter dessa meddelanden om komponisten, följer här en förteckning öfver personerna i operan och textinnehållet. Personerna äro; Grefvinnan de Coigny; Madeleine, hennes dotter; Bersi, mulattiska, dotterns tjänarinna; gamla Madelon; André Chénier, skald; Charles Gérard, betjänt hos grefvinnan; Roucher, Chéniers vän; Fléville, romansförfattare; Fouquier Tinville, allmän åklagare; Sanscoulotte Marthieu, kallad »Populus»; Abbén, poeten; En Incroyable; Schmidt, fängvaktare vid fängelset St. Lazare; Dumas, president vid allmänna välfärdsdomstolen; grefvinnans hofmästare. Damer, herrar, abbéer, lakejer, borgare, sanscoulotter, torghandlerskor, kolportörer, soldater etc.

Textinnehåll.

Första akten. I grefvinnan Coignys mottagningsal, på hennes slott i provinsen. Gérard och lakejerna ordna möblerna. Hans gamle far inträder, tyngd af en börda och hjälps af sonen, som då yttrar sitt hat till de rika, för hvilka de få slafva. Grefvinnan med dottern Madeleine och mulatt-tjänarinnan Bersi inträda. Hon skall inspektera att tjänarne ordnat allt som sig bör. Dottern frågar henne hvilka gäster som väntas och får veta, att en af dem är en mr Fléville, en berömd författare och så kommer den lilla abbén från Paris. Grefvinnan uppmanar därefter sin dotter att gå och göra toaletten, och ordnar vidare allt till mottagningen. Madeleine klagar för Bersi, i det hon går, att hon »plågas af den festliga dräkten som i bojar af järn».

Gästerna inträda den ena efter den andra. Fléville träder fram och presenterar signor Tinville, »berömd italiensk musiker och komponist», mr André Chenier, »en som gör vers»; så inkommer abbén och därefter Madeleine. Grefvinnan hälsar honom och frågar efter nyheter från Paris och hofvet.

Abbén berättar att der står illa till, svag och rädd är konungen, man ger honom dåliga råd »och vi få nu ett tredje stånd»; man har till och med skymfat Henrik IV:s bildstod. Men nu, säger han, bör kvällen ägnas åt glädjen. Herdar och herdinnor, utgörande en kör, sluta sig kring Fléville. Nästa morgon, klaga de, måste denna nejd öfvergifvas. Grefvinnan närmar sig Chénier, yttrande: »er sånggudinna tiger!» Chénier svarar, att den är motsträfvig, ibland vill hon tåga. Grefvinnan finner sig stött af svaret och för Tinville till klaveret, där han börjar spela. Madeleine går fram till

Chenier och ber att få höra en eklog af honom, en poesi som passar för damer. Chenier svarar att fantasien ej kan lockas fram på kommando, »poesien är nyckfull som kärleken». Vid ordet »kärlek» skrattar Madelaine och de unga damerna. Chenier bleknar, sträcker ut händerna mot Madeleine och börjar sedan framsjunga en dikt. Han sjunger om tidens förtryck och slutar: »All världens lifskraft och ljus blott kärleken är». Madeleine är röd och ber honom förlåta henne. Engavott intonas af kören; grefvinnan uppmanar gästerna till dans, och denna skall nu anträdas af damer och kavalerier. Under tiden höres en melankolisk sång på afstånd, hvilken alltmer närmar sig, då man får höra orden: »medan festjublet skallar, af brist och hunger vi dö!» Gérard, åtföljd af en folkhop, inträder. Grefvinnan ropar: »ut med det packet!» och hofmästaren drifver ut hopen. Grefvinnan nedfaller vanmäktig på en soffa; allmän oro och förskräckelse. Då grefvinnan återkommer till sans, uppmanar hon gästerna att fortsätta dansen, hvarunder ridån faller.

Andra akten. Ett torg i Paris. På ena sidan är ett altare, upprest åt Marat, med hans byst. På andra sidan ser man Café Hottot med bord och stolar utanför; i bakgrunden synes Seine-floden med Peronnetbron och »de femhundrales palats».

Sansculotten Mathieu och hans vän Coelite bifinna sig vid altaret; på en bänk i bakgrunden sitter Chenier. Mathieu tager ned bysten från altaret och dammar af densamma. Från Cours-la-Reine och genom Tuilleritrdgården framrusa tidningspojkar, utskrikande sina blad. Mathieu köper en tidning och läser den tillsammans med sin vän på altartappan. Incroyablen smyger ur kafé och synes spionera. Bersi, som följt Madeleine till Paris, har sållat sig till Gérard och revolutionisterna för att utforska ställningen och vara sin matmor till tjänst. Hon slår sig i samspråk med Incroyablen. Bödelskärnan passerar, fylld med fångar till guillotinen, i bakgrunden. Roucher, Cheniers vän, inträder, och finner denne, som han länge sökt, för att lämna honom ett pass till hans räddning, men Chenier vill stanna i Paris och afbida sitt öde, »som bär kärleks ljufva namn». Under en tid har nämligen sändts honom anonyma bref, som skrivits af en kvinna. En folkhop samlas, som väntar på de femhundrales utkomst från palatset. Rop höras, »lefve Gérard!» och sedan, »lefve Robespierre!» då denne visade sig. Bersi närmar sig Gérard och underrättar honom att en dam kommer och väntar honom vid Marats altare. Madeleine träder fram, klädd i den officiella dräkten, närmar sig Chenier och gör sig igenkänd genom de ord denne yttrat till henne vid aftonen på slottet, bekänner att hon är brefskrifvarinnan och hoppas

på hans beskydd. Hennes mor har dödats, slottet är uppbändt och hon står ensam i världen. Madeleine och Chenier bekänna nu för hvarandra sin kärlek, endast döden skall nu kunna skilja dem, säger Chenier. Gérard träder fram, och vill rycka Madelaine från Chenier. Strid uppstår. Roucher bistår Chenier, som ber honom rädda Madeleine. Chenier drar upp en stilett ur sin kapp, och sårar Gérard. Incroyablen anfaller Chenier med värjan. Roucher drager upp ett par pistoler och riktar dem mot Incroyablen som flyr; själf skyndar han undan med Madeleine. Gérard, som nu känner igen Chenier, ropar till denne: »Du är Chenier, beskydda Madeleine, fly!» Sedan dignar han ned vid altaret. Mathieu med en folkhop inrusar, utropande: »Det är Girondisterna som mördat honom!» Hopen skriker nu: »Ned med Girondisterna!» Ridån faller.

Tredje akten. Revolutionstribunalets session, Mathieu talar till folket, förklarande att fäderneslandet är i fara. Det behöfs pengar, och i en urna på platsen skall folk nedlägga mynt och värdesaker. Gérard, som tillfrisknat, kommer in. Flera personer komma fram till urnan och lämna bidrag. Den gamla blinda Madelon, stödd af en gosse, inträder. Hennes andra söner ha fallit i striden, nu öfverlämnar hon sin unge son att bli soldat och tjäna fäderneslandet. Urnan bortföres och folket aflägsnar sig. Gérard sitter vid ett bord, skrivande en rapport till kommittén; »la Carmagnole» sjunges ute på gatan, Incroyablen inträder. Ute på gatan ropa tidningspojkar: »André Chenier häktad, en fäderneslandets förrädare». Incroyablen yttrar till Gérard: »då skall nog ock den försvunna damen infinna sig här». Gérard skrifer anklagelseakten mot Chenier, men hans sinne veknar, han känner sig ångerfull, sägande till sig: »Jag dödar och darrar; mens jag dödar jag gråter». Madeleine inträder, sökande Gérard. Han bekänner nu att han spejadt efter henne för att få henne hit, »ty själf jag dig begär». Redan då hon var en liten flicka, säger han, brann han af begär till henne. Madeleine säger sig vilja svara honom med att skynda ut på gatan och ge sitt namn tillkänna. Gérard hindrar henne därifrån. För att Chenier må räddas, vill hon dock offra sig åt Gérard. Hon berättar om moderns död, hemmets sköfning och att Bersi för hennes räddning offrat sin ära. »Då», säger hon, sökte jag upp Chenier och fann med honom kärlekens lycka, men nu bär min färing redan dödens stämpel. »Den kan du taga!» En man inträder med listan på de anklagade, hvilken äfven upptager Cheniers namn. Madeleine utropar förtviflad, att hon vill ge sitt lif för att rädda honom. Folket samlas. Gendarmerna närmar sig. Madeleine ber Gérard rädda Chenier, och denne skyndar att skriva en

biljett till presidenten, yttrande till henne: »att du förlitat dig på mig ger mig styrka; jag skall försvara honom». Folk inrusar, däribland fyra mångler-skor, som börja gräla om platserna och tala om de anklagade. Gendarmerna inträda åtföljda af Chenier. Folket stöjar och skrattar. Madeleine närmar sig Chenier, som söker ingifva henne mod. Han förklaras nu som förrädare, men uppmanas att tala. Han gör detta i ett längre försvarstal, sägande sig i sina sånger ha prisat sitt fädernesland. Gérard förklarar sedan anklagelseakten mot honom vara en skändlig lögn och att hans angivelse var falsk. Folket rasar och skriker blott »A la lanterne!» (till schavotten). Gérard vill försvara Chenier, som omfamnar honom, prisande hans ädla hjärta. Till Madeleine yttrar han: »Jag har än en gång fått se dig; nu dör jag med glädje!» Han går. Madeleine usbrister under tårar: »André! André! — jag skall återse honom!» (Ridån faller).

Fjärde akten. I fängelset St. Lazare. Roucher inträder, pekar på Chenier åt fångvaktaren Schmidt och ber honom tåga, i det han ger honom pengar. Chenier, förut sysselsatt med att skriva, uppläser nu för Roucher den dikt han skrivit. Vännerna åtskiljas sedan under ömsesidig rörelse. Gérard inträder med Madeleine. Bland de lifdömda är en bustru La Lagray. Madeleine vill nu i hennes namn gå döden till möte; hennes bön beviljas och hon ger Schmidt sina pengar och juveler. Gérard gråter af rörelse och vill skynda till Robespierre för att rädda Chenier. Denne inträder och finner i fängelset Madeleine, som förklarar att hon nu går med honom till döden. Schmidt inträder och uppropar Cheniers namn, och den kvinnas, i hvars ställe Madeleine offerar. Bödelskärnan väntar utanför. Under utropet »Pris vare döden!» lämna Madeleine och Chenier fängelset. *

Felix Mendelssohn-Bartholdy och hans kvinnliga närmaste.

(Forts.)

Ett ovanligt idealt förhållande ägde rum mellan Felix och hans äldsta syster Fanny. Samma hänförelse och begåfning för musik, samma literära böjelser, samma kärlek till naturen, samma sträfvan mot konstens högsta mål förenade dessa båda syskon, hvilka skänkte hvarandra den ömmaste kärlek och förstodo hvarandra så väl.

Undervisade af samma lärare, studerade de båda med högsta allvar och aflade sina första talangprof vid de musikaliska söndagsunderhållningarna i

* Textinnehållet här är efter klaverutdraget. Vid uppförandet torde en annan ändring förekomma.

hemmet. Den sköna, intelligent Fanny, som efter hvad modren, lycklig öfver hennes talanger, ytttrade, var född med »fugafingrar» och med särdeles förtjusning spelade Bach, var en betydande pianovirtuos och smakfull sångkompositris; men på hennes fars önskan skulle hon ej göra musiken till ett kall, endast till en lifvets prydnad och njutning. Felix uppskattade så väl hennes spel som hennes kompositoriska begåfning. »Du vet i sanning hvad den gode Guden tänkt när han uppfann musiken» — så karakteriserade han hennes tondiktning. Några af hennes ungdomssånger spelade hon för Goethe, som till tack skänkte »det kära barnet» vackra verser; flere af hennes mognare skapelser offentliggjorde han sedan, utan att nämna hennes namn, under sitt eget — det fick väl ej ske på annat sätt — t. ex. »Suleika och harem», »Sehnsucht», »Heimweh» »Italien» o. d.

Felix å sin sida framlade först sina kompositioner för systern och rättade sig alltid efter hennes omdöme; äfven då deras lefnadsbanor skildes var Fanny fjärran ifrån den geniale broderns rådgifverska. Med berättigad stolthet skrifver hon därom: »Felix har ingen musikalisk rådgifvare utom mig; han skrifver ej heller någon tanke ned på papperet utan att förut ha förelagt mig den till pröfning». Äfvenså spelade han på konserter hufvudsakligen stycken som hon valt.

Men icke allenast musik utgjorde den ständiga föreningslänken dem emellan utan äfven andra ömsesidiga intressen i lifvet. Om sina resor i Italien och England skref Felix till Fanny innehållsrika glada bref; endast sorgliga intryck behöll han för sig själf. Fannys svar beredde honom alltid det största nöjet ty »de hade smak af lif och lust och allt godt.»

Äfven då Fanny gifte sig med målare-artisten Wilhelm Hensel, d. 3 okt. 1829, blef hon förenad med brodern i ömsesidigt deltagande beträffande deras lefnadsöden. Ingen af familjemedlemmarne stod komponisten andligen så nära som Fanny. Därföre träffade honom också hennes plötsliga död d. 7 mars 1847 såsom ett förkrossande slag. Han öfverlefde henne också endast ett halft år.

Det är möjligt att det varmhjärtade förhållandet till Fanny, som för Felix var, ett ideal för kvinnan, bevarade honom från de kärlekssvärmerier, som en konstnär vanligen ej lider brist på. Vi ha hört talas om en ung romarinna, som varmt älskade och eftersträfvade den geniale tyske musikern med de själfulla ögonen och de kastanjebruna lockarne; i England vann han, utan att ana det, den unga sköna miss Susan Taylors hjärta, men hans eget blef oberördt af Amors pilar.

Och likväl kom äfven för honom den dag och den stund, då kärlekens heliga gudagnista tände hans hjärta.

Det var under den härliga våren 1836, då Felix ifrån Düsseldorf, där han under allmän hänförelse uppfört sin »Paulus», inträffade i Frankfurt am Main för att där leda Cecilia-föreningen. I den gamla Goethe-staden lärde han känna en flicka, som genast gjorde på honom ett djupt intryck — Cécile Jeanrenaud, dotter till den afidne predikanten för reformerta franska församlingen i Frankfurt. Hon bodde hos sin morfar, en rik och ansedd patricier, hos hvilken Mendelssohn blef presenterad af justitierådet Schleinitz, medlem af Gewandhaus-direktionen i Leipzig.

Han blef genast vid hennes anblick betagen och hänförd. Hon utmärkte sig också för stor skönhet och älsklighet. Ljus och blid som hennes ögon och det af gyllene lockar omramade anletet var ock hennes karaktär.

»Det var» — efter Hensels skildring — »inga afgjort prägnanta egenskaper som gjorde henne så älskvärd, det var kanhända just frånvaron af sådana, den fullkomliga harmonien, den fulländade jämnvikten i hennes natur. Hon var icke framstående anderrik, ej djupt lärd, ej mycket talangfull; men hon var i umgänget så välgörande lugn, så uppriskande, som den rena himmelsluften eller den friska källan».

Med full visshet fann den känslige konstnären att hon var som skapad för honom, af himlen honom bestämd, och att han blott med henne kunde bli lycklig. Dock pröfvade han sig strängt och reste med första till Scheveningen, ej blott för att stärka sina ansträngda nerver, utan för att söka bli fullt enig med sig själf. Med det fasta, lyckliggörande beslutet att vinna Cécile vände han tillbaka till Frankfurt. Aldrig förut hade hon synts honom så skön. Själfva staden med dess omgifningar fann han nu så härlig, att han i bref till de sina beskref sina sköna intryck däraf. Då han fann sig säker på hennes genkärlek bad han i ett rörande bref till modern om hennes samtycke och förlofvade sig med sin älskade den 9 september.

Redan i början af oktober återvände han till Leipzig där vintern hastigt förgick under ifrig verksamhet och intressant umgänge. På en soaré i januari hos förläggaren Keil fick han en lustig skänk, en skämtsam romans, hvari hans förlofningshistoria var beskrifven. Man rådde honom att komponera den. I hast skref han upp under servetten en flerstämmig melodi, och innan efterrätten och desserten var förtärd hade sångarne erhållit sina stämmor och sjöngo sången under allmänt jubel.

Den 28 mars ägde det lyckliga paret bröllop rum. Under därpå följande resa och ett uppehåll i Freiburg författade de nygifta tillsammans en rikt illustrerad dagbok, och Felix kom-

ponerade, berusad af sin lycka, flera betydande verk.

I Leipzig skapade de sig sedan ett behagligt hem. Felix bibehöll alltjämt »sin saliga förlofningsstämning» och kunde ej nog tacka Gud därför, som han sade. Hur harmoniskt hans äktenskap var, hur han genom lyckan i besittningen af sin maka eggades till nya framgångsrika tonskapelser och efter ansträngande konserter säll och lugn hvilade ut i hemmet och i hennes närhet — det fingo alla erfara som hade förmånen att vistas i deras hem.

Spohr skildrar det intryck han hade vid ett besök där 1840 med följande ord: Aftonen tillbragte vi härligt hos Mendelssohns, som gjorde allt för att bereda oss så stor glädje som möjligt. Denna familj har för mig något idealiskt; den visar en förening af inre och yttre företräden och därtill en så skön huslig lycka, att man sällan i lifvet finner maken därtill. I hela hemmet härskar vid sidan af all lyx och rikedom en så tjusande anspråkslöshet, att man ej kan annat än finna sig väl där».

Cécile visade det varmaste deltagande för hennes mans kompositioner och framgångar. Sedan deras giftermål förde hon en dagbok, hvari mångt ord talade om hennes djupa kärlek till Felix. Under hans upprepade konserter förde makarne en liflig brevväxling; var hon honom följaktlig, så fann han hvarje njutning dubbel, ty utan henne »felades det bästa i all glädje». Var hon sjuk, så befann han sig i högsta oro och sorg; allt gjordes då för hennes tillfrisknande.

Det lyckliga paret begåfvades under årens lopp med fyra barn, Paul och Felix, Marie och Lili, med kärlek och sorgfällighet leddes deras uppföstran.

Likasom Cécile delade sin makes glädje, så tröstade hon honom ock i hans sorg vid moderns död och räddade honom från dystert svärmod, då systern Fanny gick bort, genom hela rikedomerna af sin kärlek.

Själf träffade henne en bitter sorg, då hennes make d. 4 nov. 1847, gick ur tiden. Enligt meddelande af Ferd. David bar Cécile »med fattning och rörande fromhet den bittra förlust Gud pålagt henne».

Hennes värld blef sedan minnet af honom och hans odödliga skapelser.

Från Rivieran.

Slutet af febr. 1909.

Franchettis Colombo. Nougues Quo Vadis.

Sina traditioner trogen, har operan i Monte Carlo jämväl i år att uppvisa en på förhand fullständigt reglerad, lika omvexlande som värderik

repertoar, tolkad af en internationell samling till stor del världsberömda konstnärer. Hvarje opera uppföres på sin höjd tre gånger, de italienska på originalspråket, de öfriga på franska. Efter tvenne cyklar af »Nibelungsringen» med *Felia Litvinne-Brünhilde*, samt hrr *Delmas* i Wotan, *van Dyck* i Loges och den äldre Siegfrieds, *Rous-selière** i Siegmunds och »Jung»-Siegfrieds» partier följa af italienske operor under ledning af italienske kapellmästare *Pomé Boitos* »Mefistofele» med *Fedor Schaliapin** i titelrollen, *Franchettis* »Christóforo Colómba», *Mascagnis* »Iris» med *Emma Carelli* och *Giuseppe Anselmi*, *Ponchiellis* »Gioconda» med den förstnämnda primadonnan samt *Anselmi**-Enzo och *Titta**-Barnaba, *Puccinis* »Bohème», och »Tosca», *Rossinis* »Barbière» med den senare som Figaro, samt *Verdis* »Rigoletto» med den samme som »protagonista», den förträffliga tyska koloratursångerskan *Frieda Hempel-Gilda* och den begåfvade unge ryske tenoristen *Smirnoff* såsom hertigen; af franska *Bizets* »Carmen» med *Lucienne Bréval* från Paris' »Stora opera», *Gounods* »Romeo et Juliette» med *Aino Ackté* och *Gius. Anselmi* samt *Saint-Saëns'* »Hélène» med *Felia Litvinne* i titelpartiet. Därtill komma följande noviteter. *Dargomyzskis* *Rus-salka* med kompositörens landsmän *Smirnoff* och *Schaliapin* samt de redan med framgång gifna enaktoperorna *Nariste* af *Philippe Bellenot*, *Le col-zar* af *Gabrielle Ferrári* samt *Le Viel aigle* af direktören själf, *Raoul Guns-bourg*, hvilken härmed gjorde sin debut både som librettist och tonsättare.

Till en text, författad efter en dramatisk gripande novell af *Maxim Gorki* har den från sin nu femtonåriga verksamhet såsom ledare af *Monte Carlos* opera välkände teaterledaren, rumänier till börden, skrivit en, om ock ej vidare originell, melodiös och sceniskt verkningsfull musik, ypperligt instrumenterad af *Léon Jéhin*,** hvilken såsom förut dirigerar den icke-italienska operarepertoaren och de med rätta så berömda klassiska torsdags-konserterna. Till »Le viel aigle's» succés bidrog i väsentlig mån det utmärkta utförandet med *Marguerite Carré* från Paris' »Opéra-Comique» samt hrr *Schaliapin* och *Rousselière* i hufvudrollerna. Apropos *Gunsbourg* må anmärkas, att få af hans kolleger torde arbeta under mera gynnsamma, ja glänsande omständigheter, i det han lär uppbära i rund summa en million francs per säsong, hvarmed han allenast har att betäcka artistgagera; utöfver denna summa bekostar fursten af Monaco orkestern, förutom själfva teatern med belysning, etc.*** Med dylika resurser till sitt förfogande kan *Gunsbourg* lättare än an-

dra realisera den lofvärda principen att årligen å spellistan upptaga något äldre värdefullt arbete, som af en eller annan anledning fallit i glömska. Sålunda har han återupplifvat *Verdis* intressanta och på musikaliska skönheter rika »Don Carlos», och han var den förste, som kom på idén att uppföra *Bizets* charmanta, absolut förgätna ungdomsverk »Don Procópio» samt att för scenen tillgodogöra *Berlioz'* genialiska »Damnation de Faust».

Såsom en kvasi-nyhet och därtill en högst betydande sådan kan jämväl *Franchettis* enkom för denna repris-reviderade musikdram »Christóforo Colómba» betecknas. Nämda mästro, åt hvilken vi redan ägnat särskild uppmärksamhet i sammanhang med hans senaste opera »Germánia», intager icke allenast genom sina på grund af familjeförhållanden synnerligen förmånliga yttre omständigheter, en särställning bland Italiens kompositörer. Hans rent idealt anlagde, för frivolt effektsökeri främmande konstnärsgenius, inspireras uteslutande af en nobel sträfvande efter perfektion och sanning samt bär i formellt hänseende vittne om hans grundliga, på tysk mark fullbordade musikstudier; också hafva hans sångpartier i likhet med *Wagners* hufvudsakligen en bredt deklamatorisk behandling, hvari orkestern spelar en högst dominerande, symfonisk roll.

»Colómba» (Columbus) daterar sig från år 1892, då på inrådan af *Verdi*, hvilken på grund af sin höga ålder afböjt att inom viss tid aflevera ett nytt partitur, *Franchetti* af myndigheterna i den illustre sjöfararens födelsestad *Genova* erhöll det ärofulla uppdraget att å 400-årsdagen af *Amerikas* upptäckande celebrera densamma genom en opera med honom såsom hjälte. Framgången blef emellertid ganska limiterad, beroende väl i främsta rummet på librettens longörer och dess för ett teatraliskt verk så betänkliga, fullständiga saknad af det erotiska elementet, hvartill kom den från italienska tonsättningar så skiljaktiga formbehandling. Så som »Colómba» nu presenterar sig i *Monte Carlo*, gör sig dess stora värde ännu mera gällande än förut. Genom sin upphöjda inspiration och instrumenteringens soliditet intager det utom all fråga rangen af en ypperlig skapelse, en nobel musikdram af verkligt storslagna proportioner med scener af sällspord scenisk effekt. Särskildt utgör hela andra akten ett rent »chef-d'œuvre», och slutscenen med *Columbus'* död vid foten af sin beskyddarinna, drottning *Isabella Católica*s mausolö är af en utomordentlig patetisk styrka.

Jämväl en öfverdådig *Rigoletto*, dokumenterade sig *Ruffo Titta* — vanligen, i omvänd ordning, benämnd *Titta Ruffo* — i det högst kräfvande titelpartiet, kring hvilket i själfva verket hela operans intresse är koncen-

trerad, med sin stora och sköna barytonstämman, sin öfverlägsna sångkonst och sitt mästerliga spel såsom en lika förträfflig aktör som öfverlägsen sångare; återgifvandet af döds scenen var hos denne perfekte artist fullt värdigt en stor tragisk skådespelare. Öfriga roller äro af underordnad betydelse, och förtjänar allenast att nämnas *Genáro de Tura*, äfven han italienare, som med sin sonora tenor och ståtliga apparition, förlänade tillbörlig relief åt *Columbus'* vär, don *Fernando*. Af den efter vanligheten å denna vä miniaturmessiga scen utsökta uppsättningen må framhållas den till den förres fartyg förlagda scenen i andra akten.

* * *

Vid vårt besök i *Nice* konstituerade *Jean Nougués'* i dess »Opéra» för allra första gången representerade lyriska dram »Quo vadis» innevarande säsongens förnämsta musikaliska evenemang. Detta arbete af den ännu unge mästern, hvilken med sitt nyaste verk vunnit en seger, som ställer honom i främsta ledet bland våra dagars tonsättare, är emellertid långt ifrån hans första vapenbragd. Efter att ha redan vid sexton års ålder komponerat sin första opera, har han i *Bordeaux* producerat »Thamyris» med libretto af *Sardou* samt i *Paris*, *London* och *Bruxelles* vunnit framgång med »La mort de *Tintá giles*», hvars text härrör från *Mæterlincks* mästarkonst. Dessutom äro åtskilliga andra partiturer af honom under utarbetning.

I en med *Henri Cains* kända rutin, undantagande körerna i en rytmisk prosa verkställd bearbetning af *Sienkewicz'* historiska roman »Quo vadis» har *Nougués* lyckats erhålla ett makalöst ypperligt lyriskt stoff, hvartill den passionerade älskare af antiken i själfva *Roma* och på *Capri* komponerat en ej mindre melodiskt stämningsfull än på dramatiska effekter rik musik, som alltigenom bär vittne om, att han hämtat sina inspirationer direkt från Italiens klassiska jordmän. Också är operan af de tre författarna samfäldt tillägnad »l'ancienne terre de *Latium*». Särskildt må betonas, att hans väl i främsta rummet med *Massenets* befreundade sångmö otvifvelaktigt röjer en sannt kvinlig »psyke».

»Quo vadis» innehåller torde vara alltför välbekant för att här kräva en redogörelse, i likhet med nyssnämnde tonsättares »Thaïs» är detsamma baserat på konflikter mellan den gamla hedniska och den uppspirande kristna kulturen. Dessa båda motsatta principer ligga till grund för musikens två förnämsta motiv, som genomgå hela partituret, och hvaraf kristendomens har en öfvervägande koral karaktär. En rent ideal lyftning kännetecknar de scener, där aposteln *Petrus* för sin lilla »hjord» skildrar *Frälsarens* uppenbar-

* Jmfr föreg. korrespondens.

** Denne är född belgiare.

*** En ny, mera rymlig dylik är f. n. under inredning och antages blifva färdig till hösten.

relse för honom samt ingifver mod och förtröstan åt de i Colosseum fängslade martyrerne, hvilkas hymner hafva en sannskyldigt exstatisk flykt. Medan Nonguès i den till en terrass af kejsar Neros palats förlagda andra akten med dess bakkanaliska orgie och Romas af denne besjunga brand samt i fjärde aktens senare tablå med den gripande cirkus-scenen presterat synnerligen präktiga sceniska tonmålningar, utmärker sig första och framför allt femte akten genom melodisk charm, delikatess och stämningsfullhet; i den sistnämnda, der »arbitrar elegantiär», Petronius och hans älsklingsslafvinna Eunike dö förenade i kärlek och skönhet, formligen frossar kompositören i ett haf af harmoniskt väljud.

I sin å utsökta nyanser och klangfärger rika, aldrig öfverlastade, men från banaliteter fria orkestration betjänar han sig med fin urskilning af alla slags instrument, inbegripet tamtam, harmonikan och det fornegyptiska sistrum. Särskildt anmärkningsvärdt är det pittoreska »intermezzo», som förmedlar öfvergången från fängelse till cirkus-tablån. En genial kontrapunkt-behandling förlämnar ännu mera relief åt skönheten af operans talrika melodier.

Utförandet af det både sceniskt och musikaliskt högst »tacksamma», men i alla hänseenden ganska fordrande verket var i det hela taget ypperligt. Personlistan upptager ej mindre än ett par dussin roller. Skulle vi framhålla någon bland artisterna, så vore det i främsta rummet *Charlotte Wyns* för hennes snart sagdt idealiska *Lygia*; den sköna amerikanska *Lilian Grenville* var en intagande Eunike och hr *Rothier* en såväl vokalt som dramatiskt förträfflig Petrus. Petronius' nevö, den unge militärtribunen Vinicius, hvilken af sin kärlek till *Lygia* föranledes att omfatta kristna läran, hade i *Édouard Clément** en i synnerhet för partiets vekare moment apterad tolk. Då härtill lägges, att uppsättningen, hvilken också lär ha gått till bortåt 50,000 francs, och som i förevarande opera långt ifrån spelar den minst viktiga rollen, var helt enkelt splendid — af de synerba dekorationerna framstod speciellt sista aktens interiör från Petronius' villa i Antium med utsikt öfver det månbelysta hafvet genom sina delikata färgtoner — torde man i fråga om dess triumferande framgång utan tvekan kunna instämma i platstidningen »L'éclairneur's» spirituella svar af frågan »Quo vadis»: »Ad astra».

Anteros.

* En bland »Opéra-Comiques» i Paris mest betydande konstnärer, af oss förut omtalad i denna tidning.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

- Mars 2, 11, 13, 16. Puccini: *Bohème*. (Rodolphe: hr Herold gäst; Mimi: frk. Hesse, fru Oscar; Musette: fru ar Bartels och Lizell).
3. Donizetti: *Regementets dotter*; Balett: *Dockféen*.
4. Mascagni: *På Sicilien* (Toridde: hr Herold: gäst); Leoncavallo: *Pajazzo* (Canio: hr Herold).
- 6, 12. Humperdinck: *Hans och Greta* (Hans, Gertrud: frkn Lindegren, Edström); balett: *Dockféen*.
- 7, 13. *Vermåldingarna* (matiné).
7. Bizet: *Carmen* (Don José: hr Herold; Carmen: fru Claussen).
9. Wagner: *Lohengrin* (Lohengrin: hr Herold).
10. Rossini: *Wilhelm Tell* (Jemmy: fru Barthels).
12. *Gösta Berlings*-afton.
15. Wagner: *Tristan och Isolde*.

Oscars-teatern.

- Mars 1, 2. Sidney Jones: *Geishan*.
- 3—16. F. v. Suppé: *Fatinitza*, operett i 3 akter af Zell och Genée. (Wladimir, *Lydia*: frkn Grünberg, Falk., paschans gemåler: fru ar: Ralf, Ringvall, frkn Keyser, André; Kantschukoff, Izzet pascha, von Golz: hrr Ringvall, Ullman, Barcklind.)
- 7, 13. Zumpe: *Farinelli* (matiné).

Musikal. akademien.

- Mars 1. Konsertföreningens 3:e abonnemangskonsert. Medverkande hr Wilh. Stenhammar; dirigent: hr Tor Aulin. 1. Haydn: Symfoni, D-dur; W. Stenhammar: 2. Pianokonsert, N:o 2 D-moll, op. 23; 3. »Midvinter», motiv från Mora, för orkester och kör. 24.
5. Konsert af Carl Lejdström. Biträdande pianist: fru Lina Coën.
8. Musikföreningens åttionde konsert. Medverkande solister: fru D. Möller, hrr H. Malm, Joh. Johanson. Orkester: Konsertföreningens. Dirigent: prof. F. Neruda; Haydn: Årstiderna, oratorium.
12. Konsert af fröken Irma Tervani. Ackompanjator: frök. Märtha Ohlsson.

K. F. U. K.-salen.

- Mars 4. Aulin-kvartettens 5:e kamarmusikkonsert. Biträdande: hr W. Stenhammar. 1. Franz Berwald: Pianokvartett N:o 2, A-dur; 2. Rich. Ohlsson: Stråkkvartett, D-dur; 3. W. Stenhammar: Sonat för violin och piano, A-moll.
12. Konsert af viol. Sven Kjellström. Bitr. pianist: frk. M. Ohlsson.

Berns salong.

- Mars 4. Kapellm. Hennebergs recett-konsert. Biträdande: Kvartett-sångarförbundets kör. Dirigent: hr Carelius.

Kammarsångaren Herolds gästspel afslöts d. 16:e mars med hans uppträdande som Rodolphe i *Bohème*, hvilken roll, äfvensom Manrico, han första gången utförde här. Hans gäst-

spel denna gång har såsom föregående varit i allo framgångsrikt och »Bohème» har vid de gånger han uppträdt gifvit fulla hus. Hans utmärkta röst och sång och ej mindre hans dramatiska talang, gör honom till en högst framstående lyrisk konstnär. I »Hans och Greta» har vidtagits en rollförändring, i det fröken Lindegren återuppträdt som Hans, hvars parti hon kreerade vid pjesens första uppförande här i okt. 1895. En »Gösta Berlings»-afton på operan hör icke till de föreställningar vi ha att referera. — På Oscars-teatern har Suppés »Fatinitza», som kan räknas till de bättre äldre operetterna, både genom roande handling och god musik, gifvits med god framgång. Utförandet likasom uppsättningen har också därtill medverkat. Fröken Grünberg som Wladimir, den unge löjtnanten, som förklädd till flicka blir tagen för Fatinitza, hvilken är föremål för general Kantschukoffs eldiga dyrkan, sjunger och spelar sitt parti förträffligt. Fröken Falk som *Lydia* och de fyra gemälerna till paschan utföra vackert sina sångpartier. Herr Ringvall är, som vanligt, högst munterande i generalens figur; väl på sin plats äro de öfriga hufvudpersonerna i operetten, hrr Ullman och Barcklind.

Af de stora konserterna under första hälften af mars inträffade först Konsertföreningens 3:e, hvilken till högtidlighållande af Haydns hundraåriga dödsdag, som infaller i vår, inleddes med hans mycket spelade D-dur-symfoni, N:o 7 af de s. k. London-symfonierna (N:o 2 i Breitk. & Härtels uppl.) Därefter hade hr Wilh. Stenhammar ordet. N:o 2 på programmet utgjordes nämligen af hans nya, 2:a, pianokonsert i D-moll med tonsättaren själf vid flygeln. Pianot börjar verket med ett rätt vackert motiv, som sedan upptogs af orkestern. Så väl första satsen, »Introduzione» som finalen äro i dialogen mellan pianot och orkestern liksom i ensemblen rika på starka effekter mer än melodiska partier. Mellansatsen, ett »Scherzo», är genom sin klarhet mest anslående. I denna nya konsert synes oss hr Stenhammar väl mycket skatta åt nutidsmusikens bullrande stil. Själva pianopartiet är ganska svårt och tager i anspråk mycken kraft och stor teknik hos pianisten. Sista nmmret »Midvinter», orkesterstycke med en mindre körsats, är byggd på danslåtar från Mora, dem komponisten där upptecknadt, en långsam originell melodi och sedan en liflig polska, allt bjärt instrumenteradt. En blandad kör af gossar och äldre faller in med koralen »Den signade dag», som man föreställer sig höra från kyrkan under dansgillet. Stycket slutar med ett tvärt afbrott. Herr Stenhammar blef under aftonen lifligt hyllad, äfvenså, och välförtjänt, hr Aulin och hans orkester. — Musikföreningen firade än grundligare och vackrare Haydns minne genom utfö-

rande af hans hälften andliga, hälften världsliga oratorium »Årstiderna». Solo-partierna: Hanna, Lukas och Simon, utfördes af fru D. Möller (i st. f. frök. Hesse, som insjuknat) hrr H. Malm och Joh. Johanson. Det melodisköna verket, som äfven bjuder på muntra satser sådana som jägar- och dryckeskörerna samt Hannas visa, väckte äfven nu stort intresse, väl utfördt under prof. Nerudas vakna och konstnärliga ledning, och mottogs med varmt bifall.

Aulin-kvartetten 5:te korsert inledades med Franz Berwalds intressanta pianokvartett N:o 2 A-dur, hvori hr Stenhammar utförde pianopartiet likasom i slutnumret, hans egen rätt vackra i enkel stil hållna sonat för violin och piano, A-moll, däri hr Aulin skötte violinstämmen. Mellan dessa bjöds på en nyhet (i manuskript), en stråkkvartett af Richard Ohlsson, medverkande som konsertmästare i Konsertföreningens orkester och bekant genom mindre stycken för violin och piano. Detta verk med anstrykning af folkton innehåller många vackra intresseväckande partier i en något fri form med ibland något sökt effekt. Det vann emellertid rätt stort bifall. — Hr Kjellströms konsert i samma lokal borde ha varit talrikare besökt, ty denne vår gedigne violinist är värd att höra. De närvarande lönade honom dock med rikt bifall. Hans konsert inleddes med Brahms' sonat op. 108. Vidare spelade han en intressant konsert af Nardini (1722—1793), Bachs Adagio och fuga, D-moll, Beethovens F-dur-romans, menuett af Mozart och som virtuosnummer »Zephyr» af Hubay och Sarasates »Zigenerweisen», extranummer oberäknade. Fröken Märtha Ohlssons ypperliga medverkan vid pianot förhöjde aftenens njutning. — Carl Lejdström hade en stor och tacksam publik på sin konsert. Hans röst klingar fortfarande stor och vacker, ehuru han något led af indisposition. Hans program upptog fyra sånger af Schubert »Nacht und Träume», Gruppe aus dem Tartarus, Der Doppelgänger, Wohin?; af Hans Herman: Gieb mir dein Herz, Salomo, Frühling, Drei Wanderer; af Sinding: Es schrie ein Vogel, Ein Weib; af Peterson-Berger: Sagan om Rosalind, Till Bruden; af Rich Strauss: Ruhe meine Seele, Zueignung, Traum durch die Dämmerung, Heimliche Aufforderung. Sångaren hade en god ackompanjatriss i fru Lina Coën, bekant från Heine-mann-konserterna i höstas.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kungl. teatern. I nästa vecka väntas premiären af Giordanos 4 aktsopera »André Chenier». Hjälten i operan Chenier är en bekant fransk

skald (1762—1794). I operan, för hvars textinnehåll vi förut här redogjort, äro en del roller dubblade. Sålunda är rollbesättning följande: Chenier: hrr Stockman och Nyblom; Grefvinnan: frök. Edström; Madeleine: fru Oscar, frök. Osborn; gamla Made-lon: fru Jungstedt, frök. Karlsohn; Gérard: hr Strömberg; Bersi: fru Claussen; Roucher: hr Oscar; Fléville: hr Sjöberg; Tinville: hr Mandahl; Mathieu: hr Stiebel, Incroyablen: hr Malm; abbén: hr O. Strandberg; Schmidt: hr Sandström; grefvinnans hofmästare: hr Grafström; Dumas: hr Erikson.

Sergej Kussewitzky, den berömda kontrabasvirtuosen, ger konsert här den 22 mars, biträdd af pianisten Fritz Lindemann. Under de tvenne år hr Kussewitzky konserterat har han väckt öfverallt ofantligt uppteende ej blott genom sin virtuositet på det svårspelta instrumentet utan äfven genom sitt smakfulla sköna spel. Att få höra en sådan konstnär bör ingen musikkvän försumma.

Fru Jungstedt har under gästspel på Fahlströms teater i Kristiania under denna månad som Boccaccio firat stora triumfer.

Aulin-kvartetten har den 8 och 10 mars konserterat i Kristiania med stort bifall. På vägen dit konserterades i Vesterås under medverkan af förste hofkapellmästaren C. Nordqvist, som bekant utmärkt altviolist.

Stor militärkonsert af alla Stockholms militärmusikkårer gafs den 14 mars i Gustaf Vasa-kyrkan under ledning af direktörerna Otto Trobäck och Emil Montan.

Richard Anderssons musikskola hade den 15 mars en uppvisning i pianospelning med ett antal yngre elever, som gjorde skolan all heder med sitt säkra spel.

Musikhistoriska muséet håller på att anordna en Gunnar Wennerberg-afdelning i form af ett minnesmuseum och har därtill af konsul H. Lindgren i Malmö erbjudits en donation af 5000 kr. till kostnadernas betäckande.

Göteborg. Ranftska sällskapet har den 15 mars avslutat sin sejour här med »Dollarprinsessan», som gifvits med stor framgång.

Från andra land.

London. Den andra engelska vårsäsongen började här i slutet af jan. med Nibelungenringen och »Mästersångarne» samt avslutades med »Madame Butterfly», »Faust» och en ny engelsk opera »Angelus» af dr E. Naylor, organist i Cambridge. Operan har genom firman Ricordi blifvit prisbelönt.

Newyork. Sedan fru Melba avslutat sitt gästspel vid Manhattanoperan, har Desdemona i Verdis »Otello» utförts där af Maria Labia med framgång.

Frankfurt a. M. Rich. Strauss' nya opera »Electra» har efter första uppförandet i Dresden nu äfven gifvits här, men mottagits rätt kyligt af publiken.

Dödsfall.

Bunsen, Victoria, Isabella Heliodora, altsångerska, f. 2 mars 1839 i Brastad (Bohuslän) har d. 18 febr. aflidit i London, där hon i några decennier verkat som sångerska. Dotter af v. häradshöfding Fr. Brunsen och hans maka, född Otterdahl, blef hon 19 år gammal elev vid k. teatern härstädes, där hon den 12 april 1861 debuterade som Fidés i »Profeten» och sedan som Azucena i »Trubaduren». Begäfvad med en vacker altröst, engagerades hon för spelåret 1861—1862 och uppträdde som Nancy i »Martha», Fidalma i »Hemliga giftermälet». Hon lämnade därefter Sverige och utbildade sig vidare i Paris för Masset och i Milano för Lamberti samt blef, under konstnärsnamnet Victoria Boni, anställd vid teatern i Modena 1865. Därifrån kom hon till London, där hon en tid var engagerad bl. a. vid Covent Garden-operan och hvarest hon alltsedan vistats under namnet »Madam de Bunsen».

Kleeberg, Clothilde, pianist, f. 27 juni 1866 i Paris, har nyligen aflidit i Bryssel. Elev af konservatoriet i Paris uppträdde hon först därstädes 1878 på Padeloupkonserter och gjorde sig sedan på konserter känd som pianovirtuos. Hon var gift med bildhuggaren Samuel.

Mendès, Catulle, fransk författare, f. 1840 i Bordeaux, har i början af året, genom en järnvägsolycka aflidit. Mendès, som äfven studerat i Heidelberg och var en vän till Richard Wagner, har som kritiker verkat mycket för framgången af hans musik i Frankrike.

I Musik- och Bokhandeln:
Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny lättfattlig undervisningsmetod för barn, översatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Häft. 3 kr., i pappband 3:20, cloth-band 4 kr.

Elkan & Schildknechts Musikhandl.
28 Drottninggatan 28.

För Porträttsamlare

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.

OBS.! Vacker nyutkommen musik!

MENDELSSOHN-ALBUM

för piano, innehållande:

Klavierstück, Scherzo, Gondellied med Felix Mendelssohn-Bartholdys porträtt. Pr. Kr. 1: 25.

I musikhandeln och på Svensk Musiktidnings Expedition.

PIANOMAGASIN.

Svenska Pianinos: Största lager från J. G. Malmström, Kungl. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & Co, Stavenow & Co m. fl.

Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel & Lechleiter.

Flyglar: från J. G. Malmström, Steinweg Nachf. m. fl. — Orglar: från Mason & Hamlin's världsberömda firma. Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Petterson & Co,
13 Malmstiadsgatan 13, Stockholm.

— Svensk Musiktidning. —

Nordiskt Musikblad. — 29:de årg., — för hvarje musikaliskt hem — utgifves 1909 efter samma plan som förut, innehållande **populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier etc.** Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris 5 kronor pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musikhandeln**, å posten och tidningskontor. I **landsorten** bäst å **posten**.

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikhjelpningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast utveckladt. Svensk musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.

OBS.! Biografier och porträtt i N:o 1: Oskar Lejdström — Paul Juon — Carl Lundmark; i N:o 2: Engelbert Humperdinck — Signe Rappe (som Elsa i »Lohengrin»); — Bror Pettersson-Persfelt; i N:o 3: Felix Mendelssohn-Bartholdy — Hjalmar Arlberg — Ernst von Dohnányi; — i N:r 3: Eugène Ysaie — Wilh. Herold; i N:r 4: Ed. Risler — Carl Lejdström — Wilh. Stenhammar.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Obs.! Värdefull musik!

För piano, två händer.

SCHERZO

af Emil Sjögren

tillagnadt fru Valfrid Baxson Lind.

Pris 1 kr.

SVENSK MUSIKTIDNING'S EXPEDITION, Kammakaregatan 6.

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården.
Frans J. Huss.

Å Expeditionen och i musikhandeln finnes att tillgå

Schumann-Album

med porträtt af

Robert Schumann.

Pris kr. 1: 25.

Pianostycken: *Intråde i skogen* — *Jägaren på lur* — *Fughetta* — *Småstycke* — *Fantasi-Dans* samt sång: *Folkvisa* med svensk och tysk text.

INNEHÅLL.

Irma Tervani (med porträtt). — Clary Morales (med porträtt). — »André Chenier», opera i 4 akter. Text af Luigi Illica; musik af Umberto Giordano. Textinnehåll. — Felix Mendelssohn-Bartholdys kvinnliga närmaste (forts.) — Från Riviéran. Franchettis »Colombo». Nougès »Quo Vadis», af Anteros. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten samt från andra land. — Dödsfall. — Annonser.